

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 7798 van 8 december 2011
in de zaak A. 202.505/XIV-33.709**

In zake :

XXXXX

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Emmanuelle Vinois
kantoor houdend te 4020 Luik
Quai Kurth 12
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

Het cassatieberoep, ingesteld op 18 november 2011, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 69.603 van 3 november 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 25 november 2011 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De uiteenzetting in het eerste middel over het al dan niet behoren tot een bepaalde sociale groep raakt de grond van de zaak terwijl de Raad van State als

administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit in punt 2.7 van het bestreden arrest dat de groep van rijke en zichtbare families van ondernemers uit Kabul bezwaarlijk kan worden gezien als een groep waarvan de achtergrond niet gewijzigd kan worden of die een kenmerk vertoont dat voor de identiteit of morele integriteit fundamenteel is, zoals het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, vereist. Het bestreden arrest voldoet op dit punt aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. De motiveringsplicht reikt immers niet zover dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de motieven zou moeten weergeven die de grondslag voor zijn motieven vormen. Het eerste middel is in die mate kennelijk ongegrond.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen uitspreekt waarop de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in casu de zorgvuldigheidsplicht, niet van toepassing zijn. De uiteenzetting die de verzoeker in het eerste onderdeel van de eerste grief van het tweede middel geeft over de vraag of er al dan niet bescherming werd geboden door de nationale autoriteiten raakt de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Artikel 57/7bis heeft betrekking op de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en kan dan ook niet dienstig worden ingeroepen in een cassatieberoep tegen een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het tweede middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen baseert zich in het bestreden arrest op de verklaringen die de verzoeker zelf heeft afgelegd betreffende het optreden van de politie in zijn zaak en besluit dat deze verklaringen net aantonen dat hij wel degelijk op de bescherming van de nationale autoriteiten kon rekenen. Deze vaststelling, die steun vindt in het administratief dossier, volstaat om te besluiten tot de weigering van internationale bescherming zodat niet kan worden ingezien waarom er verder opzoekingswerk had moeten gebeuren betreffende de mogelijke bescherming door de Afghaanse autoriteiten. Het bestreden arrest voldoet op dit punt aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. De verdere overweging dat het aan de

verzoeker toekomt om het bewijs te leveren van het gebrek aan bescherming in het land van herkomst is dan ook een overtoollig motief van het bestreden arrest en de kritiek tegen dit motief kan niet tot de cassatie van het bestreden arrest leiden. Het tweede middel is in die mate kennelijk ongegrond.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit in het bestreden arrest dat de informatie die de verzoeker heeft aangevoerd weliswaar van recentere datum is maar dat hij niet aantoont dat uit die informatie kan worden afgeleid dat er in Kabul een reëel risico bestaat voor burgers om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Daarmee voldoet het bestreden arrest aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. De beoordeling van de bewijskracht van neergelegde stukken behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die in casu over de volle rechtsmacht beschikt. De Raad van State is als administratieve cassatierechter niet bevoegd om die beoordeling opnieuw te doen, noch om in de beoordeling van de feiten te treden. Het tweede middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

- 1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.**
- 2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.**

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op acht december tweeduizend en elf, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams